

Запитання: Доброго здоров'я. Мене звуть Андрій Володимирович. Хочу запитати наступне: новітня історія світу явно показує нам, що людство пішло за якимось неправильним шляхом розвитку суспільства. Ми бездумно використовуємо природні ресурси, безперестанно воюємо, не раді ані багатствами, ані достатком, не можемо дійти згоди між народами практично з жодного питання. Здається, Царство Боже на землі від нас все далі і далі. Як вести себе в таких обставинах Православному християнину, прихожанину УПЦ Київського Патріархату? Іноді важко зрозуміти, де шлях до спасіння - якими орієнтирами послуговуватися?

Відповідь:

Відповідає клірик громади Покрова Пресвятої Богородиці УПЦ КП в Харкові.

Слава Ісусу Христу.

Ви знаєте, пане Андріє, цілком слушно в даний історичний момент говорити про те, що людське суспільство обрало в якийсь момент неправильний шлях розвитку.

Звичайно, важко сказати в який момент чи період історії це сталося, і чи взагалі був цей момент начтільки чітким. Можливо, просто людство якось повільно і неухильно, вийшовши із стану мороку і хаосу так званих «середніх віків», переживши різкий індустріальний стрибок 18-19 сторіч, в якийсь час стало залежним від енергоресурсів, зокрема вігледовідів та інших корисних копалин, схованих в надрах планети.

Так, десь саме в ці віки серед людей остаточно сформувався, чи чітко виразився, достатньо потужний прошарок людей, який сконцентрував у себе «критичну масу» індустріальних і фінансових ресурсів, проте в своєму подальшому розвитку ця верхівка людства одразу ж стала і залежною від наявності цих же природних ресурсів у великій кількості. І відповідно до стрімкого розвитку індустріальних потужностей зростала також потреба у нових, більш доступних джерелах ресурсів - природних, людських, і т.ін.

Можливо, ми вже пройшли ту «точку неповернення», коли ще можна було розвинути так звані «відновлювані» джерела енергії і ресурсів. Їх пропонував, наприклад, той же славнозвісний і загадковий Нікола Тесла, хоча не тільки він. Але такі ідеї виключали концентрацію ресурсів у обмеженого кола власників - напевне саме тому такі ідеї були не вигідними певним потужним колам «сильних світу цього»; і, як наслідок, були кинуті у прірву забуття.

А, можливо, людство просто виявилось неготовим сприйняти величезну потужність природних ресурсів, даних людині Богом і використати їх всім на благо, оскільки зруйноване гріхопадінням людське єство не змогло відмовитися від одвічної спокуси, яку нашіптує архангел п'їтми Сатанііл - бути правителем світу, бути рівним Богові. Як ми пам'ятаємо, саме це бажання породило гордість у архангела і призвело Денницю до скинення з небес. І коли змії нашіптував Адамові і Єві порушити волю Божу і скуштувати заборонений плід, то аргументом було те ж саме: «...коли будете з нього ви їсти,

ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги..."(Бут.3,5)

Так, в даний період історії ми, нажаль, можемо з сумом констатувати, що негативні процеси в людстві (як, наприклад, глобалізація та її супутні загрози тотального контролю і примусу) носять незворотній характер. Окрім того, вони вигідні практично всім владним структурам будь-якої країни світу і людям, в руках яких сконцентровані основні матеріальні багатства та ресурси планети, а тому на призупинення чи відміну цих процесів сподіватися не доводиться, а скоріше навпаки - слід бути готовими до прискорення цих процесів.

Чому ми говоримо про ці процеси як про загрозу християнам? Погляньте навколо - і побачите такі явища, як [заборона християнських традицій](#) , [відкрите переслідування християн](#) , пропаганда мужоложства, руйнування інституту християнських родинних цінностей, потік неконтрольованого сороміцького відео з екранів телевізорів, засилля насильства і безстидства у всій продукції сучасного кінематографу, процвітання сектантських груп та псевдорелігійних вчень - ці явища можна перераховувати дуже довго, але вважаю, що ви і так їх бачите і чуєте навколо себе. Але це все неподобство можна б було достатньо легко припинити, якби була на те воля керманичів наших держав, які перед кожними виборами показують себе ревними християнами та нібито відстоюють якісь християнські цінності. Але то перед камерами і на словах. А на ділі виходить інакше.

Тому нам, вірним Православної Церкви, зокрема УПЦ КП в Харкові, слід пам'ятати слова Христові. Адже він нам чітко і ясно сказав, за ким потрібно іти в непевні часи і дні:

Мф.7,16-20: По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фігі із будяків? Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родить добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубується та в огонь укидається. Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх!

І як чинити? Дорогі у Христі браття і сестри, вірні УПЦ КП в Харкові, найперше - "Не судіть, щоб і вас не судили"(Мф.7,1), а живіть за заповідями Божими, "і не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте."(Ефесян,5,11) Та пам'ятайте завжди, що ми всі є діти Божі, всі Його творіння - а тому Він не хоче, щоб жоден із нас загинув у "пільмі надвірній", а хоче, щоби всі ми спаслися і увійшли в Царство Боже. Саме тому Господь дає нам час для покаяння, виправлення, ще тут, на землі. Ми маємо Євангеліє, маємо заповіді Божі, маємо Святих Отців, святителів, учителів Церкви. Саме їх нам Господь дав нам на допомогу, щоби ми користувалися прикладами святих Церкви Христової як моряки під час шторму послуговуються світлом маяків і йдуть на їх промені у безпечні фарватери, рятуючись від загибелі.

Ми маємо також і совість свою - "голос Божий в душі людини", як говорили про неї святі отці. І якщо ми будемо на основі Святого Євангелія та повчань святих отців Церкви приймати всі рішення у своєму житті, зважаючи їх на шальках своєї совісті, із

належною розсудливістю - то ми будемо чинити правильно, бо не своєї волі будемо шукати, а волі Божої.

Для просвітлення ж розуму і його збагачення нам дано молитву, дано нам піст дано інші християнські чесноти, дано Заповіді блаженства. Як читаємо в Євангелії - "Блаженні милостиві... Блаженні тихі... Блаженні миротворці..."(Мф.5,2-12).

Отже ми, православні християни, вірні Святої Православної Церкви, зокрема УПЦ КП в Харкові, - маємо вказівки як чинити, маємо приклад тих, хто виконав ці вказівки, маємо допомогу їх молитвами перед Богом. Маємо заступництво Пресвятої Богородиці, її покровительство за нас перед Сином Божим. Одним словом - маємо щит проти диявола і воїнства його і маємо меч духовний.

Але чого нам бракує? От дуже часто нам бракує саме усвідомлення важливості праці над собою, на благо своєї вічної і безсмертної душі. Нам бракує бажання змінити своє життя, відмовитися від тих оманливих принад, тимчасових цінностей цього буремного світу. Нам ліньки боротися із собою, нам ліньки стати на молитву, нам ліньки піти у неділю чи свято до храму, до церкви Христової. Нам ніколи сповідати свої гріхи, ми відкладаємо на "потім" Святе Причастя. А "потім" все ніяк не приходить і не приходить. І в такому запаморочливому стані ми часто проживаємо дні, місяці, роки, прогаємо життя. Втрачаємо дорогоцінний час, відведений нам Богом для боротьби з гріхом, для добрих діл, для служіння ближньому. А як промайне і дитинство, і молодість - от вже і літа похилі швидко підкрадаються... Тоді нам стає страшно, наша душа тремтить, бо тяготиться гріхами, вони її обтяжують і притискають до землі, не дають вже злетіти до неба.

Тому не гаймо часу, браття і сестри, вірні ЦПЦ КП в Харкові. Нам необхідно усвідомити, що життя дуже коротке, час летить скоро, стрімко і нестримно. І наша душа, безсмертна і вічна, страждає в оковах тіла і прагне Божої благодаті, прагне спілкування зі своїм Творцем. А свята Православна Церква, як добра мати, постійно нам нагадує про необхідність молитовного єднання з Богом, до черпання вічної мудрості з джерел Церкви Христової.

І УПЦ КП в Харкові, як частка вселенської Святої Православної Церкви, взиває і закликає до своїх вірних чад - не занедбуйте своїх чистих душ, слухайте голосу Божого, приходьте до святих храмів за мудрістю, омивайте сльозами свої гріхи і сповідаючись, ставайте щоразу вільнішими, добрішими, досконалішими. Адже лише так ми можемо посісти Царство Боже, приготоване нам від віку.

Слава навіки Богові.